

C221 – BRU12

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

27 april 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de fusie van het César De Paepe-hospitaal met het Sint-Pietersziekenhuis en de gevolgen hiervan voor de tweetaligheid van het personeel

1

Waarnemend voorzitter: mevrouw Dominique Guns, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de fusie van het César De Paepe-hospitaal met het Sint-Pietersziekenhuis en de gevolgen hiervan voor de tweetaligheid van het personeel

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, op 1 april 2006 werd het personeel van het César De Paepe-ziekenhuis, volgens het draaiboek van de op stapel staande fusie, overgenomen door het Sint-Pietersziekenhuis. Het César De Paepeziekenhuis was geen openbaar ziekenhuis. Bijgevolg moest het personeel niet voldoen aan de voorwaarden die gelden voor personeel van openbare ziekenhuizen, zoals het Sint-Pietersziekenhuis. Daar komt natuurlijk verandering in wanneer het personeel van het César De Paepeziekenhuis overgaat naar het Sint-Pietersziekenhuis. Vooral voor wat betreft de tweetaligheid zou zich een zwaar deficit kunnen voordoen.

We weten allemaal dat het afdwingbaar maken van de toepassing van de taalwetten in Brussel geen gemakkelijke opgave is. De behandeling van de Nederlandstalige patiënten in de Brusselse ziekenhuizen maakte zelfs deel uit van een onderzoek door de Raad van Europa. Daarom is het raadzaam alert te zijn en de toestand op dat vlak te verbeteren.

Mijnheer de minister, dat staat ook in uw beleidsbrief en -nota. U zegt daarin: 'Betreffende de erkende bicommunautaire voorzieningen dienen de Vlaamse toegankelijkheids- en kwaliteitsnormen te allen tijde gewaarborgd en gerespecteerd te worden.' Verder stelt u ook: 'De Vlaamse Gemeenschap zal erop toezien dat acties worden ondernomen om Nederlandskundig personeel in de welzijns- en gezondheidssector aan te trekken en/of te behouden.'

De operatie zoals ik ze hier beschrijf, lijkt veeleer een stap terug te zijn in de tweetaligheid van de officiële ziekenhuizen in Brussel. Daartegenover blijkt het

vinden van voldoende verzorgend personeel met een taalbrevet een van de pijnpunten in het aanwervingsbeleid.

Mijnheer de minister, welke bevoegdheid hebt u als Vlaams minister voor Brusselse Aangelegenheden in dit dossier? Hebt u zicht op de orde van grootte van het personeelsbestand van het César De Paepeziekenhuis in relatie tot het oorspronkelijke personeelsbestand van het Sint-Pietersziekenhuis? Onder welk statuut vallen de overgenomen of over te nemen personeelsleden? Wat zijn daarvan de gevolgen? Welke actie wordt of werd ondernomen om de wet toe te passen voor wat betreft de tweetaligheid van het over te nemen of het overgenomen personeel? Hebt u de intentie om op te treden in dit dossier?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me volledig aan bij de vraag van de heer De Cock. Ik heb vernomen dat de fusie in een breder geheel past. De Brusselse openbare ziekenhuizen zouden daarbij worden gekoppeld aan de ULB.

We maken ons vooral zorgen over de naleving van de taalwetgeving. Het Sint-Pietersziekenhuis is immers een openbaar ziekenhuis, en dus onderworpen aan de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Iedereen in deze commissie weet wat dat wil zeggen. We weten ook dat de taalwetgeving zo goed als nooit werd toegepast. In veel gevallen heerst de illegaliteit. Dat neemt niet weg dat deze verplichting, een wet van openbare orde nota bene, blijft bestaan.

Daartegenover staat dat een privé-ziekenhuis, zoals César De Paepe, inderdaad niet aan de taalwet is onderworpen. Met uitzondering van de spoeddienst en de dienst 100 moet het personeel dan ook niet tweetalig zijn.

In antwoord op een vraag van de heer Van Hauthem heeft federaal minister Demotte gezegd dat de fusieopname van het privé-ziekenhuis César de Paepe door het Sint-Pietersziekenhuis een eerste stap is in de oprichting van een Brussels zorgbekken. Hij beveelt de oprichting van zorgbekkens al geruime

tijd aan. Ik vrees dan ook dat we hier nog veel soortgelijke vragen zullen moeten stellen.

Minister Demotte stelt dat het César De Paepeziekenhuis een openbaar ziekenhuis wordt. Zoals in elk ander openbaar ziekenhuis zal de taalwetgeving er ook van toepassing zijn. De patiënt krijgt dus de garantie in zijn eigen taal verzorgd te worden, zo zegt minister Demotte althans. We weten ondertussen wat die garantie betekent: de taalwetten worden nog steeds massaal overtreden. Aangezien de taalwet van openbare orde is, zou het overgehevelde personeel een taalbrevet van Selor moeten bezitten voor de fusie werd beklonken.

Minister Demotte stelt verder dat het statuut van het personeel en de praktische modaliteiten niet rechtstreeks tot zijn bevoegdheid behoren. Nochtans is dit zeer belangrijk. Er wordt immers personeel van het privé-ziekenhuis, waar geen tweetaligheid vereist is, overgeheveld naar een openbaar ziekenhuis. Minister Demotte houdt zich echter op de vlakte door te zeggen dat dit deel niet onder zijn bevoegdheid valt.

Vanuit institutioneel oogpunt heeft hij eigenlijk gelijk. Het Sint-Pietersziekenhuis valt onder de bevoegdheid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Mijnheer de minister, u hebt daarin een raadgevende rol. Is het probleem al ter sprake gekomen in de GGC? Hoe staat het met de tweetaligheid van het overgehevelde personeel? Bestaan daar cijfers over? Is er al een evaluatie gebeurd? Zo neen, wanneer zal dat gebeuren? Op welke manier zult u daarop aandringen?

We zitten in elk geval in hetzelfde straatje zonder einde. De taalwetten worden massaal overtreden. Franstalige besturen negeren schorsingen en vernietigingen van omzendbrieven door de Raad van State. Als er een klacht over de eentaligheid van het personeel wordt ingediend bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht – en ik doe dat regelmatig –, is het antwoord steevast dat de klacht gegrond is. Om de continuïteit van de dienst te verzekeren, wordt het personeelslid echter niet ontslagen. Dat is dan weer in strijd met de beslissing van de Raad van State.

Mijnheer de minister, de Brusselse voogdij-overheid speelt het illegale spel actief mee. De federale overheid blijft volledig inactief en is dus medeplichtig. Het probleem is omvangrijk. Zult u de zaak ook eens aankaarten op het Overlegcomité? Welke machts-

middelen denkt u aan te wenden om de Brusselse en federale instanties op korte termijn tot betere gedachten te brengen?

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mevrouw de voorzitter, net zoals alle aanwezige parlementsleden deel ik uiteraard volledig de bezorgdheid van de heer De Cock. Ik zit echter een beetje gewrongen. We zullen deze debatten nog vaak voeren. Wie ben ik om te zeggen dat we dat niet moeten doen? We weten echter ook dat er twee andere beleidsniveaus zijn die de werkelijke bevoegdheid hebben over het probleem. Ik heb het volledige verslag bij van het debat over dit onderwerp in het Brusselse Parlement, waar collega's zoals mevrouw Quix en de heer Vanraes hun werk hebben gedaan.

Mijnheer de minister, wij kunnen enkel onze frustratie, onze onmacht aan u voorleggen. We weten ongeveer wat u zult antwoorden. Buiten de lichte, onrechtstreekse greep die u hebt via het Verenigd College van de GGC, zijn er niet veel mogelijkheden, hoewel de vraag voor overleg op het Overlegcomité of via interministeriële conferenties van tijd tot tijd opduikt. Zolang echter op het federale bevoegdheidsniveau geen doorbraak wordt geforceerd om het mechanisme te verstrakken, zullen bij tijd en wijle dit soort vragen worden gesteld in deze commissie. In mijn fractie is er een debat aan de gang over de taalwetgeving als geheel. Ik leg er wel de nadruk op dat die twee zaken samenhangen.

Ik zal trachten actief aan het debat te participeren, maar we moeten ons geen blaasjes wijsmaken.

De voorzitter: De heer Vanackere heeft het woord.

De heer Steven Vanackere: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, mijn twee overwegingen gaan dezelfde richting uit als wat de heer Gatz vertelde.

Als reactie op de juiste bekommernissen die de heer De Cock aanhaalde, zei mevrouw Van Linter dat moet worden gekeken naar het onderscheid in het handhavingsbeleid tussen privé-ziekenhuizen en publieke ziekenhuizen. Misschien kunnen we nog wat dichterbij de bron gaan en vaststellen dat de keuze om een bicommunautaire sector te zijn, geen positieve keuze is geweest in ons institutioneel kader. Ik excuseer me, want het gaat hier om gratuite overwegingen: we zullen hier en nu niets aan de kwestie kunnen veranderen.

Mevrouw Van Linter, u vatte samen dat een privé-ziekenhuis in de bicommunautaire sector niet tweetalig moet zijn. In werkelijkheid moet dat natuurlijk wel, alleen zijn de instrumenten die van toepassing zijn op publieke ziekenhuizen, niet op dezelfde manier van toepassing op privé-ziekenhuizen. U bedoelde het ongetwijfeld zo.

Mijnheer de minister, de kern van de zaak is dat we hebben toegelaten dat instellingen die op de een of andere manier niet bereid waren om volwaardig, doorleefd tweetalig te zijn, toch tot de bicommunautaire sector behoren. Dat is gebeurd om de eenvoudige reden dat wie er niet voor kiest om monocommunitair Frans of Vlaams te zijn, in de restcategorie van de bicommunautaire sector wordt gestopt. Ik durf te beweren dat in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest 'bicommunautair' het moeilijkste etiket had moeten zijn. Het had een etiket moeten zijn waarvoor gewerkt diende te worden, waarvoor inspanningen nodig waren.

Mijnheer Gatz, u vroeg zich af wat we nu aan de situatie kunnen doen. We kunnen de minister mobiliseren om iets te doen vanuit zijn bevoegdheden, maar er moet vooral worden gewerkt vanuit die van zijn collega's bevoegd voor Onderwijs of Vorming. Sommigen wijzen bestendig op de problematiek van het handhavingsbeleid en stellen dat dat beleid onvoldoende tanden heeft. Volgens mij moet er ook een rationele reactie komen op degenen die stellen dat ze onvoldoende gekwalificeerd tweetalig personeel vinden dat bereid is om in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest aan de slag te gaan. Ik weet dat velen dit niet graag horen en dat ze zullen zeggen dat een heel streng handhavingsbeleid ertoe zal leiden dat directies van ziekenhuizen op zoek gaan naar tweetaligen om ze aan de slag te krijgen in Brussel. Toch blijven we zitten met het cijfer dat OCMW-voorzitter en collega in het Brusselse Parlement Jean-Luc Vanraes gaf. Hij zei dat een eentalige verpleegster die aan de slag gaat in Vlaams-Brabant of in Waals-Brabant 1.500 euro per jaar meer verdient dan haar collega die het tweetaligheidsattest haalde en in een Brussels ziekenhuis aan de slag is.

'Facts are stronger than the Lord Mayor of London': als iemand meer kan verdienen door in Vlaams-Brabant of in Waals-Brabant te gaan werken, zelfs al is hij of zij tweetalig, dan mogen we niet verbaasd zijn dat we vaak het antwoord te horen krijgen dat men om de continuïteit van een zekere dienstverlening te hanteren, verplicht is om genoeg te nemen met

eentaligen. U hoort me nu niet vertellen dat ik genoeg neem met deze situatie, maar ik ben wel geïnteresseerd in het antwoord dat men geeft aan mensen die dagelijks hun verantwoordelijkheid nemen en vaststellen dat er geen tweetalige kandidaten zijn.

Mijnheer de minister, samen met uw collega, de minister van Werk, hebben we vastgesteld dat er in de dienstverlenende sector bijzonder grote behoeften zijn op het vlak van vorming. De Vlaamse Regering kan wellicht dus wel iets structureels doen voor de toeleiding van mensen naar dergelijke beroepen en van het aantrekkelijk maken van het werken in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest voor mensen die uit het Nederlandstalig onderwijs komen en in meer gevallen tweetalig zijn dan mensen uit het Franstalig onderwijs. Het interesseert me of er naar aanleiding van dit gesprek kan worden gepeild naar de mogelijkheden van de Vlaamse Regering om iets te doen aan het aanbod van tweetaligen in deze sector.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik was niet van plan om het woord te vragen, maar ik wil toch graag even ingaan op wat de heer Vanackere zei. Ongetwijfeld zal er iets van aan zijn dat er ook een pecuniaire oorzaak is voor het feit dat er moeilijk tweetalig personeel wordt gevonden. Ik herinner me echter ook berichten vanuit onder meer het Brugmannziekenhuis. Een jaar of twee, drie geleden verscheen in 'De Brusselse Post' een uitvoerig vraaggesprek met een vakbondsafgevaardigde waaruit bleek dat bepaalde directies van ziekenhuizen een manifeste onwil hebben om Nederlandstalig personeel aan te werven. Ook dat is een aspect waar rekening mee moet worden gehouden. In Brussel zijn er een aantal Frans-taligen die Nederlandstaligen werven. Dat is ook het geval in de ziekenhuizen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, voor ik antwoord op de vragen van de heer De Cock, wil ik even opmerken dat de problematiek inzake de taalwetgeving vanzelfsprekend elk van ons beroert. Nu gaat het om een heel specifiek dossier dat reeds aan bod kwam in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, in de GGC en in de VGC. Ik onderstreep dat we de zaak heel goed in het oog houden.

Mijn vader volgt het dossier van de VUB heel sterk op. Ik merk daardoor dat dit dossier heel verre linken heeft, zelfs tot in de opleidingen. U weet dat ik bezorgd ben over het blijven handhaven van de VUB als universitair en academisch ziekenhuis. Vanuit de VUB bestonden er voor de opleiding tot geneesheer samenwerkingsverbanden met de OCMW-ziekenhuizen en zeker ook met het Sint-Pietersziekenhuis. Die samenwerking dreigt in gevaar te komen. Het is waar dat de link naar de ULB sterker wordt. Het gevaar is reëel.

De Brusselse openbare ziekenhuizen werden vanaf 1 januari 1996 ondergebracht in een afzonderlijke rechtspersoon, de zogenaamde Iriskoepel.

Het kan goed zijn dat wat ik nu vertel u al goed kent, maar mij werd verteld dat ook mensen die niet echt op de hoogte zijn, de antwoorden op de vragen moeten kunnen volgen.

Voor 1 januari 1996 werden deze ziekenhuizen beheerd door hun respectieve OCMW's. De Iriskoepel bestaat vandaag uit vijf juridische entiteiten. Het Universitair Medisch Centrum Sint-Pieter is er een van. Deze structuur werd mogelijk gemaakt bij ordonnantie van 22 december 1995, waarbij een hoofdstuk XIIbis werd ingevoegd in de OCMW-wet van 8 juli 1976. Deze vernieuwde structuur verandert niets aan het openbare karakter van de verschillende ziekenhuizen. De koepelvereniging Iris is een vereniging van publiek recht, overeenkomstig hoofdstuk XIIbis van de organieke OCMW-wet.

Artikel 135decies van deze wet bepaalt dat de koepelvereniging uitsluitend onderworpen blijft aan de toezichtscontrole die wordt uitgeoefend door het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Het Verenigd College wijst daartoe twee commissarissen aan die met raadgevende stem de vergaderingen van de organen van de Iriskoepel bijwonen. De raden van bestuur en de algemene vergaderingen van de ziekenhuizen zijn samengesteld uit vertegenwoordigers van de gemeenten, de OCMW's en de koepelvereniging. Omwille van de samenstelling van de raden van bestuur en de algemene vergaderingen van de verschillende plaatselijke verenigingen, de ziekenhuizen, kan men ervan uitgaan dat de koepel en de afzonderlijke ziekenhuizen onderworpen zijn aan de bestuurstaalwetgeving.

Nu het privé-ziekenhuis César de Paepe is toegetreden tot de Iriskoepel, is ook dat onderworpen aan de taalwetgeving. Dit impliceert zowel dat de dienstver-

lening in het Nederlands en het Frans moet kunnen verlopen, als dat de personeelsleden tweetalig zouden moeten zijn. Het ziekenhuis César de Paepe zal zich dus voortaan moeten schikken naar de bepalingen van de bestuurstaalwet. Het klopt dat het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd is voor de Irisziekenhuizen, ook voor de controle op het taalgebruik en de uitwerking van het personeelsstatuut.

In dit dossier heb ikzelf geen rechtstreekse bevoegdheden. Ik beschik niet over voldoende informatie over het personeelsstatuut. Ik ben adviserend lid van het Verenigd College van de GGC.

De controle is nog niet op de agenda van het Verenigd College van de GGC geweest. Het was de bedoeling om morgen tijdens het overleg met de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en met de leden van het Verenigd College van de GGC, die daar ook aanwezig zouden zijn, dat dossier waar al hard is aan gewerkt, te bespreken. De vergadering is nu echter opnieuw uitgesteld omwille van een conflict tussen twee kabinetten. Zo ver hadden we nog nooit gestaan. Er was een agenda, een datum en een plaats, maar gisteren is beslist de vergadering af te blazen omwille van politieke spanningen. De heer Picqué vond het niet verstandig om in zo'n sfeer samen rond de tafel te gaan zitten.

Ik had gehoopt de problematiek van de taalwetgeving daar te bespreken. Als niet snel een nieuwe datum wordt afgesproken, zal ik niet anders kunnen dan een beroep te doen op het Overlegcomité. De ervaring leert me dat behalve een aantal onschuldige punten die op de agenda worden geplaatst van het Verenigd College van de GGC, er nog nooit een agendering, ook niet op mijn vraag, is geweest van de problematiek die rijst naast de concrete dossiers. Voor het merendeel van de dossiers die op de agenda worden geplaatst, is er geen enkel probleem omdat het steeds over heel punctuele dossiers gaat.

Het overleg tussen de Vlaamse Regering, de leden van het Verenigd College van de GGC en de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest lijkt me het beste politieke forum om stappen vooruit te zetten in de naleving van de taalwetgeving, zolang er geen structurele of wettelijke verbetering is van die naleving.

Via diverse mediakanalen heb ik vernomen dat het Sint-Pietersziekenhuis meer dan 1.500 personen tewerkstelt en het César De Paepehospitaal een

kleine 400. Enkel het paramedisch personeel wordt overgenomen, en dus niet het volledige personeelsbestand. Het is weliswaar onmogelijk voor een Frans-talig ziekenhuis om zich van de ene op de andere dag om te vormen tot een tweetalig ziekenhuis. Zo'n overstap vraagt tijd en is binnen het institutioneel en maatschappelijk kader van Brussel geen evidentie.

Aangezien de bevoegdheden in deze materie verdeeld zijn onder vier ministers, met name Smet en Huytebroeck enerzijds en Vanhengel en Cerexhe anderzijds, is het moeilijk om op een geïntegreerde en coherente wijze snelle acties te ondernemen. Hoewel het taalhoffelijkheidsakkoord geschorst werd, vinden de principes ervan vooralsnog steeds toepassing. Dit betekent dat een tweetalige met een Selor-attest steeds voorrang krijgt bij een aanwerving. Er moet evenwel worden vastgesteld dat via de BGDA weinig tot geen paramedisch personeel beschikbaar is. Ik wil er u trouwens op wijzen dat het vinden van paramedisch personeel op zich al moeilijk is, omdat het gaat om knelpuntberoepen. De sociale functie van een openbaar ziekenhuis en het waarborgen van de continuïteit van de dienst nopen ertoe om oplossingen te zoeken die niet strikt aan de taalwetgeving voldoen. Gelet op deze voorgaande situatie tracht men de tweetaligheid van de dienst te verzekeren. Toch is de tweetaligheid van het personeel de norm.

Om de tweetaligheid in de Brusselse ziekenhuizen te verbeteren, werden reeds enkele initiatieven genomen, waaronder de taallessen van het Huis van het Nederlands. In een eerste fase waren de lessen gericht op het personeel van de spoeddiensten. In een latere fase zouden deze lessen worden uitgebreid naar andere afdelingen van de ziekenhuizen en tot andere ziekenhuizen. Daarnaast zijn er taallessen in een aantal privé-ziekenhuizen die integraal door het sociaal fonds van die ziekenhuizen worden betoelaagd.

In de loop van 2006 wordt het project uitgebreid tot alle Irisziekenhuizen. Voor de subsidiëring van deze lessen wordt het fonds voor de verbetering van het onthaal in de Brusselse ziekenhuizen aangesproken. Dit fonds zou de helft van de kosten voor zijn rekening nemen. Voor de andere helft wordt een subsidieaanvraag ingediend bij het fonds voor taallessen dat ressorteert onder het lid van het Verenigd College van de GGC dat bevoegd is voor bijstand aan personen. De vijf reeds deelnemende ziekenhuizen, waaronder het Sint- Pietersziekenhuis, zullen het project uitbreiden naar andere ziekenhuisafdelingen. Daarnaast zal de raad van bestuur van de Iriskoe-pel een ombudsdienst instellen om de kwaliteit in het

onthaalbeleid in de ziekenhuizen van de koepel te verbeteren waarbij tevens taalklachten zullen worden behandeld en opgevolgd.

Vooraleer verdere actie te ondernemen, zou ik eerst de resultaten van deze taallessen willen afwachten. De doorbraak die nu gerealiseerd is door middel van de taallessen, is broos. Om het vertrouwen in de ziekenhuizen niet te beschamen, opteer ik ervoor om de taallessen een kans te geven. De eerste resultaten van de taallessen van het Huis van het Nederlands zijn in ieder geval positief.

Mijnheer Vanackere, het is duidelijk dat de paramedische beroepen knelpuntberoepen zijn. Misschien is mijn conclusie te vroeg, maar ik meen een kentering vast te stellen. Bij de studenten van de Erasmushogeschool en ook bij jonge Vlamingen in het algemeen, merken we een grotere interesse om in Brussel te wonen en te werken. Er is een heel grote vraag van onder meer die studenten om ook een goede opleiding Frans te krijgen om tegemoet te komen aan de vereiste van tweetaligheid. Ik heb het aanvoelen dat het financiële statuut iets minder zwaar doorweegt op dit ogenblik dan een tijd geleden of dat meer jonge Vlamingen bereid zijn een professionele loopbaan in Brussel op te nemen. Daar zijn nog geen statistieken over, maar het valt ons toch wel op in het kader van de acties die we samen met OPB en met Pro Medici ondernemen om voor die knelpuntberoepen de Brusselse studenten in Brussel tewerk te stellen. Hopelijk zal dit op termijn – of we dat nu graag horen of niet, mevrouw Van Linter – het bestaande probleem dat er soms te weinig aanbod is van Vlamingen of tweetaligen, oplossen.

Dat doet geen afbreuk aan het feit dat we ons minstens institutioneel even hard moeten richten op de naleving van de taalwetgeving tout court. We hebben daarin altijd twee sporen ontwikkeld, namelijk enerzijds het stimuleren van de tweetaligheid via het Huis van het Nederlands en via andere instrumenten zoals Quartier Latin en dergelijke, en anderzijds de taalwetgeving politiek voortdurend proberen af te dwingen. Daar zullen we hopelijk volgend jaar allemaal, met een goede strategie, verder op doorgaan zodat het ook institutioneel gemakkelijker wordt om de taalwetgeving af te dwingen.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, ik dank u voor het heel omstandige antwoord. Ik dank ook

de collega's die zich hebben aangesloten bij de vraagstelling.

Ik onthoud dat vanaf de toetreding van het César de Paepeziekenhuis tot het Sint-Pietersziekenhuis, het César de Paepeziekenhuis in zijn gefuseerde vorm ook onderworpen is aan de toezichtscontrole en dat de minister de problematiek wil aankaarten in het Verenigd College van de GGC. Ik betreur met hem dat de reeds geagendeerde vergadering is uitgesteld. Misschien is het wat overdreven, maar ik vrees dat de minister het instrument van het Overlegcomité zal moeten hanteren om de problematiek aan te kaarten.

Ik heb wel heel veel begrip en sympathie voor het spoor van de taallessen van het Huis van het Nederlands en andere initiatieven uit het fonds voor taallessen, en voor het feit dat de minister die broze doorbraak alle kansen wil geven.

Verder onthoud ik dat er een ombudsdienst is bij de Iriskoepel waar ook taalklachten kunnen worden behandeld. Mijnheer de minister, ik hoop met u dat er een kentering komt in het knelpuntenberoep van medisch en paramedisch personeel, en dat vanuit het onderwijs de nodige initiatieven worden genomen om jonge schoolverlaters op het spoor te zetten om dat beroep te kiezen in de Brusselse context. Het is ook belangrijk dat ze hier komen werken en wonen.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik heb toch nog een aantal opmerkingen. U zegt dat het moeilijk zou zijn om van een eentalig ziekenhuis een tweetalig ziekenhuis te maken. In dat verband wil ik toch nog even verwijzen naar het eentalige VUB-ziekenhuis. De dienstverlening is er onberispelijk in twee en zelfs meer talen.

Minister Bert Anciaux: Ik heb het helemaal niet gehad over een eentalig, maar wel over een Franstalig ziekenhuis. Moeilijk gaat ook. Ik heb niet gezegd dat het niet moet.

Mevrouw Greet Van Linter: Dat is een zeer terechte nuancering.

Ik heb ook nog een opmerking over de verpleegkundigen en paramedici, die blijkbaar niet in voldoende mate voorradig zouden zijn bij de BGDA. Verpleegkundigen hebben de luxe te kunnen kiezen uit

verschillende jobs en ziekenhuizen in of buiten Brussel. Ze worden overal gevraagd en kunnen overal terecht.

Mijnheer de minister, er zijn kandidaturen van Nederlandstalige verpleegkundigen bij tweetalige of Irisziekenhuizen. Die verdwijnen meestal heel snel in de prullenmand. Ik kom uit de praktijk, ik heb het zelf zien gebeuren. Als ze niet in de prullenmand verdwijnen en de mensen raken aan werk in een Irisziekenhuis, dan is de Vlaamsonvriendelijkheid er zo groot dat ze het er zeer snel beu worden. Indien de Irisziekenhuizen wat Vlaamsvriendelijker waren, zouden ze ook meer Vlaams personeel aantrekken.

De zaak is zeer ernstig, zeker als we kijken naar de initiatieven die minister Demotte wil nemen met de zorgbekkens en de reactie van minister-voorzitter Picqué. Er zijn genoeg aanleidingen om te zeggen dat de Franstaligen weer eens dwarsliggen. Mijnheer de minister, u zult niet anders kunnen dan het dossier agenderen op het Overlegcomité. U hebt niet gezegd of u dat op korte termijn denkt te doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
